Sygn. akt III CSK 152/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w […]
z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa […],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje radcy prawnemu M. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o podatek VAT, od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w […], tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w […], po rozpoznaniu apelacji obu stron: powoda J. K. i pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 maja 2013 r. zmienił ten wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 172.409,60 złotych z ustawowymi odsetkami, zasądził na rzecz powoda rentę w wysokości 2.370,30 złotych miesięcznie, począwszy od sierpnia 2010 r. z ustawowymi odsetkami, oddalił powództwo w pozostałej części, oddalił obie apelacje w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na częściowym uwzględnieniu apelacji powoda odnośnie do naruszenia przez zaskarżony wyrok art. 445 § 1 k.c. oraz częściowym uwzględnieniu apelacji pozwanego co do naruszenia przez ten wyrok art. 362 k.c. i z tych przyczyn zmienił kwoty zadośćuczynienia, odszkodowania i renty należnych powodowi od pozwanego w wyniku jego odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego, w którym powód poniósł szkodę na osobie.

W skardze kasacyjnej, ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda zarzucił wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 445 w związku z art. 362 k.c. i art. 32 Konstytucji RP, to znaczy przez uznanie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia stanowi kwotę właściwą, a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 316, art. 328 § 2 i art. 322 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w sposób wskazany w skardze i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398^9 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda powołał się na trzy podstawy. Po pierwsze, że występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, wymagające wyjaśnienia, po drugie, że jest potrzeba wykładni istotnych rozbieżności w orzecznictwie, oraz po trzecie, że skarga jest oczywiście

uzasadniona (art. 398^9 § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.). Niestety, żadna z tych podstaw nie została należycie lub wystarczająco uzasadniona, a więc nie został spełniony obowiązek skarżącego wynikający z art. 398^4 § 2 k.p.c.

Przede wszystkim, jeżeli są do wyjaśnienia istotne zagadnienia prawne i ponadto wątpliwości interpretacyjne odnoszące się do przepisów prawa, będących podstawą rozstrzygnięcia sprawy, to jednocześnie skarga nie może być oczywiście uzasadniona, gdyż przeczy temu potrzeba najpierw odpowiedzi na pytania prawne i dokonanie wyjaśnienia treści przepisów. W odniesieniu do zagadnienia prawnego, powstałego na tle art. 445 k.p.c. (chodzi zapewne o art. 445 k.c.), to występuje bardzo bogate orzecznictwo sądowe na gruncie tego przepisu oraz są znane i ugruntowane poglądy doktryny, także drobiazgowo odnoszące się do kryteriów uwzględnianych w razie rozpoznawania sprawy zadośćuczynienia za krzywdę na osobie. W nich należy zatem poszukiwać odpowiedzi na nurtujące pełnomocnika powoda wątpliwości odnoszące się do tych kryteriów. Nie wdając się w istotę sprawy, na etapie przyjmowania skargi do rozpoznania należy tylko stwierdzić, że Sądy w toku instancji rozważały kryteria zadośćuczynienia należnego powodowi w zakresie, nie dającym podstaw do formułowania zagadnienia prawnego, które nie zostało bliżej przedstawione w formie profesjonalnego wywodu przez pełnomocnika skarżącego. Z tych względów nie zostały spełnione warunki prawne, o których odnośnie do uzasadnienia wniosku stanowi art. 398^9 § 1 pkt 1 k.p.c.

We wniosku skarżącego próbuje się połączyć przesłanki określone w art. 398^9 § 1 pkt 1 z pkt 2 tego przepisu k.p.c., poprzez powołanie obu tych punktów jako podstawy do zgłoszenia wątpliwości interpretacyjnych. Jednak przedstawione orzeczenia (dwa Sądu Najwyższego i jedno Sądu Apelacyjnego w Warszawie) nie stanowią w odniesieniu do art. 445 k.c. wystarczającej argumentacji, która by miała odzwierciedlać funkcje publiczne skargi kasacyjnej, skłaniając w okolicznościach prawomocnego rozpoznania sprawy, do jej przyjmowania.

Trochę inne przyczyny dotyczą odmowy uwzględnienia wniosku z uwagi na problemy skarżącego odnośnie do wykładni art. 362 k.c., gdyż sprowadzają się one do pytania o obowiązek zastosowania tego przepisu przez sąd. Można przyjąć,

że jest to pozostawione do uznania sądu wtedy, gdy przyczynienie poszkodowanego okazuje się nieznaczne. Jednak w niniejszej sprawie zostało ono ustalone przez Sąd pierwszej instancji na 50%, zmniejszone w wyroku Sądu Apelacyjnego do 40%, a to już nie uzasadnia wątpliwości interpretacyjnych skarżącego, powołującego się tylko na orzeczenia sądowe z pominięciem całego, poważnego dorobku doktryny na ten temat. Nie zostały zatem również spełnione przesłanki, o których mowa w art. 398^9 § 1 pkt 2 k.p.c., ze względu na brak profesjonalnego wywodu prawnego wskazującego na rzeczywista potrzebę zajmowania się sprawą przez Sąd Najwyższy.

W tych okolicznościach i przy braku wykazania oczywistości uzasadniającej wniesienie skargi kasacyjnej (art. 398^9 § 1 pkt 4 k.p.c.), za motywy czego nie można uznać jednozdaniowego wywodu w skardze na s. 5-6, na podstawie art. 398^9 § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, orzekając o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie §§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]